

3.1.2 Výstupy a přínosy hodnocení

Hodnocení žáků v souvislosti s kompetencí k učení může přinést tyto výstupy:

- zvýšení míry ztotožnění s formativním hodnocením / sebehodnocením / zpětnou vazbou učitele / vrstevníků / žáků, přínosem je rozvoj sebereflexe žáka, realistické sebehodnocení; když se žák účastní hodnocení svého vlastního pokroku, začíná rozvíjet vnitřní pocit odpovědnosti, což mu pomáhá převzít kontrolu nad vlastním učením;
- žák vnímá učení jako proces, do kterého se sám aktivně zapojuje a přebírá za něj i určitý díl zodpovědnosti;
- učitel záměrně podporuje žáka tak, aby si uvědomoval (co a jak musel udělat k dosažení cíle; když přemýšlí o svém vlastním učení, bude jeho učení efektivnější), osvojoval a využíval rozličných strategií učení, ten je pak připraven změnit způsob učení, pokud se ukáže jako potřebný, nebo neefektivní (rozpoznávat dostupné možnosti a překonávat překážky za účelem úspěšnosti procesu učení);
- cílené plánování dalšího posunu a organizace učení i s využitím digitálních technologií;
- vyhledání sociální pomoci u kompetentních osob (vyhledávat rady a využívat je);
- důvěra v účinnost (svých) vlastních učebních metod (povědomí o vlastních postupech učení a vlastních potřebách);
- sledování dosažených kompetencí; širší a dlouhodobější pohled na výuku žáka přinášejí např. žákovská portfolia, ta ponechávají velký prostor samotným žákům pro sledování sebou samým, spolužáky i učitelem (rodičem).

Z hlediska formy výstupu hodnocení:

portfolia (i digitální); hodnotící rubriky; záznamové archy; evaluační rozhovor; konzultace; participativní hodnocení; analýzy dodaných podkladů; formativní hodnocení a vlastní sebereflexe pokroku i postupu (žákem/vrstevníkem i učitelem); učební mapy pokroku; hodnocení kvalitativních i kvantitativních charakteristik dodaných dat; měření času a procesů strávených s daným úkolem; bodové hodnocení elektronických úloh; soubor škálově odstupňovaných výroků charakterizujících konkrétní úroveň výkonu žáka; počítačově zpracovaná data; známky.

3.2 Souhrn doporučení pro kompetence k řešení problémů

S řešením různých problémů a problémových situací se setkáme ve všech vzdělávacích oborech. Jedná se o kompetenci, která je obory spatřována jako výrazně mezioborová. Řada z nich navíc tuto kompetenci ve svých předmětech považuje do určité míry i jako významně zastoupenou, např. matematika, přírodovědné předměty, informační a komunikační technologie, pracovní výchova, ale i předměty společenskovední.

Vzdělávací oblast Člověk a jeho svět díky své určité komplexnosti má ideální prostředí pro její rozvoj.

Každý z oborů přináší v určitých částech přístupu k řešení problémů i jeho, do určité míry vlastní oborový pohled. Obecně však lze u všech shledávat jako důležité společné znaky – situování problémů a jejich řešení do kontextu reálného života žáků, snahou je řešit záměrně i problémy, které nejsou řešitelné pouhým uplatněním určitého rutinního postupu (který se učil, procvičoval ve škole) a u kterých není řešení okamžitě zřejmé, umožňují pokládat otázky nového druhu (vyžadují přemýšlení žáka, co má dělat, kladou důraz na propojení mezi